

v Lübeck. L. 1894.—1895. je pel v Opavi, l. 1895.—1897. pa je bil člen mestnega gledišča v Brnu. Kot gost je v tem času po jedenkrat ali večkrat nastopil na dvornem gledišču v Braunschweigu (l. 1893.), v Kielu, na dvornem gledišču v Schwerinu in na nemškem deželnem gledišču v Pragi (l. 1894.), na dvorni operi v Draždanih (l. 1896.), na mestnem gledišču v Frankfurtu n. M. in v Gradcu (l. 1897.). Razven tega pa je sodeloval pri raznih koncertih in veselicah na tujem in v domovini, tako n. pr. v „Slovanski besedi“ in pri „Sloveniji“ na Dunaju (l. 1891. do 1892.), pri koncertih „Gl. Mat.“ in filharmoničnega društva v Ljubljani (leta 1892. do 1894.), pri veselicah podružnic družbe sv. Cirila in Metoda v Trstu (l. 1893., 1894.) in v potresnem letu 1895. pri dobrodelnih koncertih v Novem mestu, Gradcu i. dr.; lastne koncerte pa je priredil v Ljubljani (l. 1894.) in na Bledu (l. 1895., 1896.).

Glas pokojnega Tertnika je bil že od narave izredno krasen, obsežen in krepak, da, celó mogočen; izvrstna šola pa je vse te lastnosti visoko povzdignila, omilila, razširila in ojačila. V nižini podoben baritonu in sploh bolj temne barve je Tertnikov junaški tenor zvenel v vseh legah jednako mehko, polno in doneče ter se je brez truda zmagovito vspenjal gori do toli občudovanega visokega C. Tertnik je bil za glasbo v obče zeló nadarjen, imel je gorko čustvo in živahen temperament; na Dunaju in posebno še v Mannheimu in v Lübecku si je prisvojil zares vzorno jasno izgovarjanje in umetniški pravilno prednašanje. Čvrste, visoke postave, izrazitega obraza, temnih kodrastih las in temnih očij je bil Tertnik kakor ustvarjen za oder. Živo si je mislil vsako ulogo in takó je tudi gledé na igro vselej zadoščal, da, včasih se je v tem oziru naravnost odlikoval. S kratka: rajnik je bil popoln umetnik, imeniten operni pevec.

Razni nemški listi so izredno slavili našega rojaka. Tako n. pr. pravijo ocene, da ima „Tertnik pravi junaški tenor čudovite moči“, da ima „mogočna glasovna sredstva“, da se je pokazal „dramatskega pevca

prve vrste“, da „druži z impozantno postavo fenomenalen glas in ima ne samo naravne darove, ampak tudi izvrstno šolo“, da „je tudi kot igralec na svojem mestu; njegov izraz ima prepričevalno in nepremagljivo moč.“ Glasoviti draždanski kritik L. Hartmann je o Tertnikovem glasu pisal: „Tertnikov je jako malo. Človek se ves oživi ob čudoviti moči in zdravi lepoti njegovih glasov.“

V petih letih je Tertnik pel nad 20 ulog, izmed katerih so bile njegove najboljše Manrico (Trubadur), Faust, Turiddu (Cavalleria rusticana), Canio (Bajazzo), Lohengrin, Tannhäuser in posebno Evangelimann. Znal je pa razven teh še kakih šest do osem oper, v katerih ni imel prilike nastopiti. Pač lepo število, lep uspeh za tako kratko dobo! In res, občudovati moramo Tertnikovo nadarjenost, njegovo iskreno navdušenje in neumorno delavnost, ako pomislimo, da se je brez primerne pripravljalne šolske podlage v osmih do devetih letih od preprostega obrtnika iz lastne moči pospel na višek umet-

Tertnik kot „Evangelimann“. (V 1. dejanju.)